

"Olipa kerran eräs pieni kylä lumisten vuorten kupeessa. Kylä vaikutti ulkoapäin rauhalliselta ja viihtyisältä, mutta jo monta vuosisataa on eräs julma perinne hallinnut tämän kylän ilmapiiriä. Nimittäin joka seitsemäs vuosi yksi kylän nuorista neidoista uhrattiin susimiehelle. "Susimies" oli peto, joka söi näitä neitoja ja vastineeksi suojeli kylää ulkoisilta uhilta. Perinteen mukaan, nämä tytöt, joita kutsuttiin punahilkoiksi, menivät metsään yksin ja siellä he saapuivat Täydenkuun Temppelille, jossa odotti Susimies. Sen suojelu on korvaamatonta, sillä kukaan kylän ihminen ei pysty puolustautumaan vuorten hirviöitä vastaan. Susimies oli suurin peto, jota kaikki muut hirviöt kunnioittivat ja näin kylä on saanut olla monta vuosisataa rauhassa. Tytöt, jotka uhrattiin, saivat kunniapatsaan kylän puistoon, siksi sinäkin, pieni punahilkkamme saat suuren kunnian uhrautua kylän puolesta." Hento, vaalea tyttö nosti päänsä ja vaikeroi. "Isä, mi.. minä en halua..!" tämäkin lause päättyi nikotukseen ja tyttö peitti taas kasvonsa. Isä silitti lempeästi tyttärensä päätä, silmissään syvä suru, hän sanoi: "Lily, tässä kylässä on monta miestä ja naista, jotka ovat menettäneet tyttärensä, sekä monta veljeä, jotka ovat menettäneet siskonsa. Minä vain liityn suruni kanssa heidän seuraansa. Mutta tiedä, että en unohda sinua koskaan." "Tämä ei ole reilua! Isosiskokin joutui uhrattavaksi seitsemän vuotta sitten!" Lily huudahti ja hänen isänsä puraisi huultaan. Se oli totta, Lillianne oli aikaisemmin saanut tuomion joutua uhratuksi, ja silloinkin hän oli kiihkeästi vastustanut heitä. Mutta säännöt olivat säännöt. Hän kuitenkin oli tuudittautunut turvallisuudentunteeseen, että ainakin Lily olisi turvassa. Miten väärässä hän olikaan ollut! Oliko tämä Jumalan rangaistus jostakin? Mikä hänen tekonsa olisi voinut aiheuttaa sen, että hänen molemmat tyttölapsensa joutuivat kohtaamaan julmimman kuoleman? "Isä?" Lily kysyi hiljaa. "Anteeksi, tyttäreni", hänen isänsä huokaisi ja halasi tyttärtään tiukasti. "Ole urhea." Lily puhkesi taas kyyneliin ja hänen isänsä peitteli hänet vuoteeseensa. Mielessään mies rukoili, että huominen ei koskaan saapuisi. Seuraava päivä saapui kirkkaana ja auringonsäteiden saattamana. Lily hypisteli punaista hilkkaansa ja vaaleita kiharoitaan. Hän seisoి suurten puuporttien edessä, suoraan metsään johtavan tien päässä. Hän tiedosti kyläläisten katselevan häntä ja se kiusasi häntä hieman. Hän tiesi, että kyläläiset säälivät hänen isäänsä. Mikä epäonni heidän perheellä olikaan, kun molemmat tytöt joutuvat uhrattaviksi! Toisaalta kyläläisistä saattoi nähdä myös helpottuneita katseita ja vilkaisuja, koska he tiesivät pääsevänsä taas seitsemäksi vuodeksi eroon villipedoista. Lily laski katseensa maahan, kun pappi hänen takanaan alkoi messuta jäähyväisiä ja rohkeuden sanoja. Hymni levisi väkijoukossa ja kun pappi lopetti, Lily vilkaisi taakseen ja kohtasi isänsä katseen rohkeana. Hymyillen tyttö vilkutti hänelle ja astui sitten synkkään metsään. Väkijoukon rukouslaulu kuului yhä hiljempana mitä kauemmas Lily kulki. Nieveskellen kyyneleensä tyttö asteli hitaasti tietä pitkin. Häntä pelotti. Korkeat puut peittivät auringon, joten metsässä oli hyvin pimeää ja viileää. Lily säpsähteli jokaista rasahdusta ja ääntä. Mielessään tyttö pyöritteli asioita, kuten viimeisiä hetkiään isänsä kanssa ja näläntunnetta vatsassa, punahilkalle kun ei anneta ruokaa, se menisi hukkaan suden ateriana. Juolahtihan Lilyn mieleen myös pakeneminen, mutta se kyllä paljastuisi ja saattaisi hänen isänsä häpeän alaiseksi, ja joku toinen tyttö pakotettaisiin kuitenkin menemään Lilyn tilalle. Synkissä mietteissään Lily ei huomannut astuneensa aukiolle, ennen kuin kirkas auringonsäde sokaisi hänet. Hämmentyneenä tyttö siristi silmiään ja näki rapistuneen pienen temppelin pyöreän aukion keskellä. "Eikä", Lily henkäisi, "Tuoko on Täydenkuun Temppeli?" Ja täällä hänen pitäisi odottaa surmaajaansa. Ellei sitten... Lily pyörähti vasemmalle ja hätkähti. Hänen vaistonsa ei ollut valehdellut, joku oli tosiaan tarkkaillut häntä. Se oli kookas mies, joka seisoι metsän suojissa ja jolla ei ollut mitään muuta kuin ruskeat housut yllään. Lily ei nähnyt hänestä enempää, varjot peittivät miehen kasvot. Tyttö pidätti hengitystään, hän ei tiennyt miten reagoida. "Päivää", tyttö sanoi viimein.

"Olen Lily, uusin punahilkka ja öh..." Mies jatkoi tuijotustaan. Sitten varjoissa välähtivät punaiset silmät ja mies murahti: "Ikä?" "Eh..? O.. Olen 17 - vuotta..." Sitten mies mutisi jotain joka kuulosti epäilyttävästi kiroilulta. "Syötkö sinä minut nyt?" Lily kysyi epäröiden. "Seuraa", mies ärisi ja käveli reippaasti pyhäkön ohi, kapealle polulle, jota reunustivat vielä synkemmät puut. "Odota!" Lily huudahti ja kiirehti hänen peräänsä.